

คงต้องบ้ายจัดแล้ว ในวันหนึ่งตอนปลายเดือนสิงหาคม เมื่อมุมินโทรลกับแม่ของเขามาถึงส่วนที่ลึกที่สุดของป่าใหญ่ ระหว่างต้นไม้เจียบสนิทและทึบที่มเหลือเกินจนดูราวกับย่ำสนธยาแล้ว ดอกไม้ขนาดใหญ่ของอกาม เรื่องแสงประหลาดเหมือนโคมริบหรืออยู่ที่โน่นบ้างที่นี้บ้าง ไกลสุดท่ามกลางเงามืดมีจุดจั่วๆ สีสีเขียวเย็นเคลื่อนไหวอยู่

“หนอนเรื่องแสง” คุณแม่มุมินพูด แต่พวกเขาไม่มีเวลาหยุดดูพวกมันให้ใกล้ซิดกว่านี้ พวกเขาออกมหาหาที่อุ่นๆสบายๆที่จะสามารถสร้างบ้านและคืบคลานเข้าไปเมื่อฤดูหนาวมาถึง พวกมุมินทนความหนาวไม่ได้เลย ดังนั้นบ้านจะต้องพร้อมก่อนเดือนตุลาคมเป็นอย่างช้าที่สุด

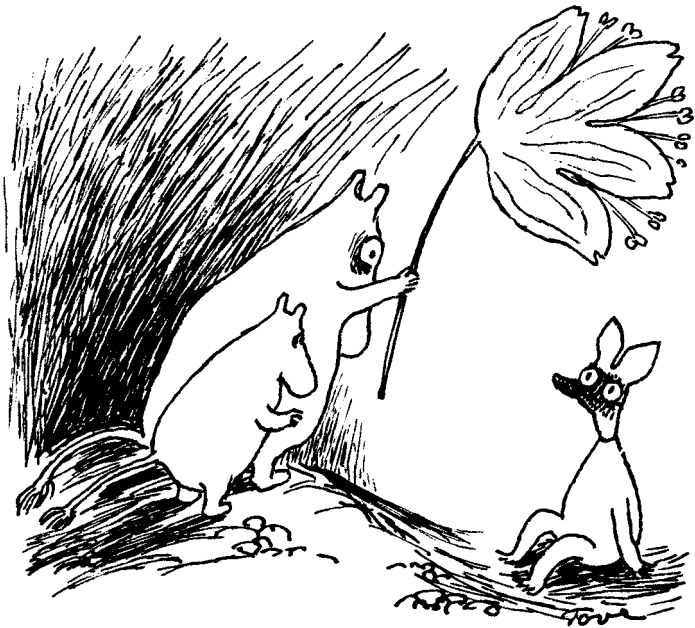

ดังนั้นพวกเขาจึงเดินต่อ ไกลออกไป ไกลออกไป ในความ
เงียบและความมืด ทีละน้อยๆ มูมินโอรสเริ่มรู้สึกร้อนใจ เขา
กระซิบถามแม่ว่า เธอคิดว่ามีสัตว์อันตรายอยู่ในนั้นไหม “แม่ว่า
ไม่นะ” เธอตอบ “ถึงแม้ถ้าเราไปเร็วกว่านี้นิดคงดีกว่า แต่แม่
หวังว่าเราจะตัวเล็กเสียจนไม่เป็นที่สังเกตถ้ามีตัวอันตรายอะไรมา”

ทันใดนั้นหมูมินโทรลก็จับแขนแม่ของเขาแน่น “นั่น!” เขาพูดตกใจจนทางขึ้นได้ ดวงตาสองดวงกำลังจ้องมองพวกเขาจากเงามืดข้างหลังลำต้นไม้ต้นหนึ่ง

ที่แรกคุณแม่หมูมินก็ตกใจเช่นกัน แต่แล้วเธอก็พูดปอบว่า “มันเป็นสัตว์ที่เล็กมากจริงๆ เตี้ยวนะ แม่จะเอาแสงส่องมันทุกอย่างดูแย่งลงในความมืดนะ”

และดังนั้นเธอจึงเด็ดดอกไม้เรืองแสงดอกใหญ่ดอกหนึ่งมาส่งไปที่เงามืด แล้วพวกเขาก็เห็นว่า มีสัตว์เล็กมากตัวหนึ่งนั่งอยู่ที่นั่นจริงๆ ดูเป็นมิตรและกลัวเล็กน้อย “นั่นไงล่ะ” คุณแม่หมูมินพูด

“พวกนายเป็นตัวอะไรเธอ” สัตว์น้อยถาม

“ฉันเป็นมุมินโอรล” มุมินโอรลตอบ มีเวลาพอให้รู้สึก
กล้าหาญอีกครั้งแล้ว “และนี่แม่ของฉัน หวังว่าเราคงไม่ได้รับกวน
นายนะ” (จะเห็นได้ว่าแม่ของเขาสอนให้เขาสุภาพ)

“ไม่เลย” สัตว์น้อยตอบ “ฉันกำลังนั่งเฝ้าหน้าห้องอยู่
อยากจะมีเพื่อน นายรีบมากไหม”

“จะ” คุณแม่มุมินตอบ “คือว่า เรากำลังมองหาที่สว่างๆ
น่าอยู่สำหรับสร้างบ้าน แต่เธออาจจะออกไปกับเราบ้าง”

“ไปสิ!” สัตว์น้อยพูด กระโดดออกมาหาพวกเขา “ผม
หลงทางมา และคิดว่าจะไม่ได้เห็นดวงตะวันอีกแล้ว!”

ดังนั้นพวกเขาทั้งสามจึงไปต่อ เอาดอกไม้ลิปดอกไม้ใหญ่
ดอกหนึ่งไปด้วยเพื่อส่องทาง แต่รอบๆ ตัวพวกเขากลับยิ่งมืดลง
ตลอดเวลา ดอกไม้เรืองแสงจางลงใต้หมู่ไม้ และในที่สุดก็ดับไป
ตรงหน้าพวกเขามีน้ำสีดำเล่งประกายอยู่ อากาศเหนอะหนะ

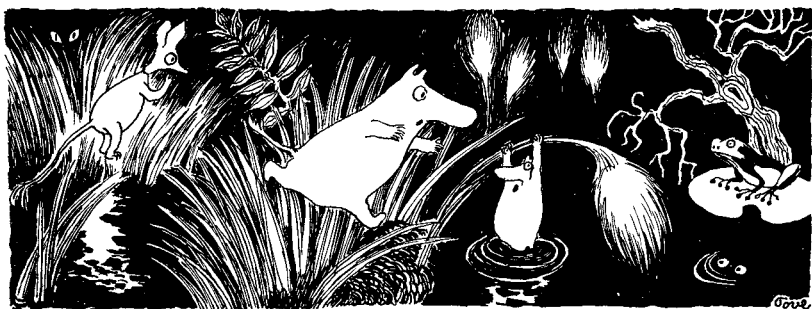
“อ้าว น่ากลัวจัง” สัตว์น้อยพูด “นั่นหนองน้ำ ผมไม่กล้าไป
ที่นั่น”

“ทำไมล่ะ” คุณแม่มุมินถาม

“เพราะนั่นคือที่ที่งูใหญ่อาศัยอยู่” สัตว์น้อยตอบเสียงเบา
มาก มองไปรอบตัวทุกทิศทุกทาง

“เฮอะ!” มุมินโอรลร้อง ต้องการแสดงว่าตัวเองกล้าหาญ
“เราตัวเล็กเสียจนจะไม่มีใครสังเกตเห็น เราจะพบแสงแดดได้ยังไง
ถ้าเราไม่กล้าข้ามมัน มากับพวกเราเถอะนะ”

“ไปหน่อยก็ได้มั้ง” สัตว์น้อยพูด “แต่ระวังล่ะ ถ้าเกิด
ผิดพลาดต้องโทษพวกนายนะ!”

ดังนั้นพวกเขาจึงก้าวยาวๆอย่างเงียบเท่าที่จะทำได้จากหญ้า
กอหนึ่งไปอีกกอ โคลนสีดำผุดเป็นฟองและกระชิบอยู่รอบๆ แต่
ตราบนาทีใดที่โคมทิวลิปยังสว่าง พวกเขาก็ก็นั่งรู้สึกสงบ ถึงจุดหนึ่ง
มุมินโทรลลื่นและเกือบหล่นลงไป แต่แม่ของเขาจับไว้ได้ในวินาที
สุดท้าย

“เราต้องนั่งเรือไป” เธอพูด “ตอนนี้เท้าลูกเปียกโชก ต้อง
เป็นหวัดแน่” แล้วเธอก็หยิบถุงเท้าแห้งคู่หนึ่งจาก

กระเป๋าถือออกมาให้ และยกตัวเขา
กับสัตว์น้อยไปวางบนใบบัวกลม
ใหญ่ใบหนึ่ง พวกเขาทั้งสามจุ่ม
หางลงไปในน้ำแทนพายและ
มุ่งตรงออกไปในหนองน้ำ
พวกเขามองเห็นสัตว์
ดำๆว่ายไปว่ายมา
แวบๆอยู่ข้างใต้
ระหว่างรากไม้ มี
เสียงตื้นน้ำและดำน้ำ

หมอกเคลื่อนมาปกคลุมพวกเขา ทันใดนั้นสัตว์น้อยก็พูดว่า “อยากกลับบ้านเดี๋ยวนี้เลย!”

“อย่ากลัว สัตว์น้อย” มุมนโทรลพูดเสียงลั่น “เราจะร้องอะไรที่มันร่าเริงและ...”

ชั่วขณะนั้นเองทิวลิปของพวกเขาก็ดับ มีดติดต่อ พวกเขาได้ยินเสียงดังฟ่อออกมาจากความมืด และรู้ลึกลงไปว่าใบวัชระเพื่อมขึ้นลง “เร็ว เร็ว!” คุณแม่มุมนร้อง “งูใหญ่กำลังมา!”

พวกเขาจุ่มหางลึกลงไปอีก และพายุสุดกำลังจนน้ำทะเลลึกเข้าหัวเรือ ตอนนี้พวกเขามองเห็นงูว่ายตามมาข้างหลัง มันดูชั่วร้ายดวงตาอำมหิตเป็นสีเหลือง

พวกเขาพายุสุดแรง แต่มันก็ยังโกล้เข้ามาเรื่อยๆ อ้าปากแล้วด้วย แลบลิ้นยาว มุมนโทรลเอามือทั้งสองปิดตาและร้องว่า “แม่!” แล้วเขาก็รอเวลาที่จะถูกกิน

แต่ไม่มีอะไรเกิดขึ้น เขามองลอดนํ้าอย่างระมัดระวัง อะไร
บางอย่างที่พิเศษมากเกิดขึ้น ทิวลิปของพวกเขาเรืองแสงอีกครั้ง
มันอ้ากลีบทั้งหมด และกลางกลีบเหล่านั้น เด็กผู้หญิงผมสีฟ้า
เจิดจ้ายาวถึงเท้าคนหนึ่งยืนอยู่

ดอกทิวลิปเรืองแสง
สว่างขึ้น สว่างขึ้น งูเริ่ม
กะพริบตา และทันใดนั้นมัน
ก็หันกลับพร้อมส่งเสียงฟ่อ
แสดงความโกรธ และไถลตัว
ลงไปในโคลน

มุมินโทรล แม่ของเขา
และสัตว์น้อยยั้วเยี้ย
ประหลาดใจจนพูดอะไร
ไม่ออกอยู่นาน

ในที่สุดคุณแม่มุมิน
ก็พูดขี้นว่า “ขอบใจมาก
นะจ๊ะ สุภาพสตรีที่น่ารัก ที่
ช่วยเรา” และมุมินโทรลก็โค้ง
ต่ำกว่าที่เขาเคยทำมาก่อน

เพราะเด็กหญิงผมสีฟ้าเป็นสิ่งที่สวยงามที่สุดที่เขาเคยเห็นมาในชีวิต
“เธออยู่ในดอกทิวลิปตลอดเวลาเหรอ” สัตว์น้อยยามายๆ
“มันเป็นบ้านของฉัน” เธอตอบ “เธอจะเรียกฉันว่า ทิวลิปปา
ก็ได้”

และดังนั้นพวกเขาจึงพายข้าๆ ข้ามไปอีกฝั่งหนึ่งของหนองน้ำ

ที่นี้มีเพนขึ้นหนาแน่น และคุณแม่มุมนิก็สร้างรังในหญ้าอมสัสข้าง
ไต้มนให้พวกเขานอน มุมนิโทรลนอนชิดข้างแม่ของเขา ฟังเพลง
ของพวกกบในหนองน้ำ คินนั้นเต็มไปด้วยเสียงอ่าวว่างประหลาด
กว่าเขาจะหลับก็นาน

เช้าวันรุ่งขึ้นทิวลิปป่านำทางไปข้างหน้า ผมสีฟ้าของเธอ
ส่องแสงเหมือนโคเมแสงตะวันที่สวยงามที่สุด ทางเดินไต่สูงขึ้น สูงขึ้น
และในที่สุดภูเขาที่ตั้งตรงขึ้นไป สูงเสียงจนพวกเขามองไม่เห็นว่ามัน
ไปสิ้นสุดตรงไหน “ฉันคาดว่าจะมีแสงแดดข้างบนนั่น” สัตว์น้อย
พูดอย่างโหยหา “ฉันหนาวจะแย่แล้ว”

“ฉันก็เหมือนกัน” มุมนิโทรลพูด แล้วเขาก็จาม

“แม่บอกแล้วใช่ไหม” แม่ของเขาพูด “ที่นี่ลูกก็เป็นหวัด
แล้ว ช่วยนั่งที่นั่นระหว่างที่แม่ติดไฟ” แล้วเธอก็รวบรวมกิ่งไม้

แห้งมากองเบื้อเรือและจุดด้วยประกายไฟจากผมสีฟ้าของทิวลิปปา พวกเขากำลังมองหาที่ซ่อนอยู่ที่คุณแม่มุมนินเล่าเรื่องให้ฟัง เธอเล่าว่าเป็นอย่างไรสมัยเธอยังเด็ก เมื่อพวกมุมนินโทรลไม่จำเป็นต้องเดินทางผ่านป่าและหนองน้ำที่น้ำกลัวเพื่อหาที่อยู่

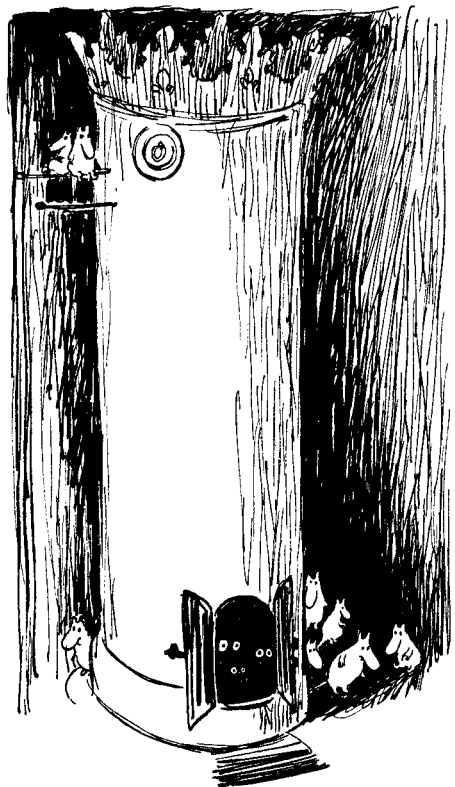
สมัยนั้นพวกเขาอยู่ด้วยกันกับพวกโทรลบ้านในบ้านของผู้คน ส่วนมากก็ข้างหลังเตาสูง “ตอนนี้พวกเราบางคนก็ยังอาศัยอยู่ที่นั่น แม่แน่ใจ” คุณแม่มุมนินพูด “แต่หมายถึงเฉพาะที่ที่ผู้คนยังมีเตาอยู่นะ เราไม่มี ความสุขกับระบบทำความร้อนผ่านท่อเลย”

“ผู้คนที่รู้ไหมครับว่าเราอยู่ที่นั่น” มุมนินโทรลถาม

“บางคนก็รู้” แม่ของเขาตอบ “ส่วนใหญ่พวกเขารู้สึกว่าเราเป็นลมเย็นที่พัดมาโดนท้ายทอยในบางครั้ง - เวลาพวกเขาอยู่ตามลำพัง”

“เล่าเรื่องคุณพ่อมุมนินให้เราฟังหน่อยสิครับ” มุมนินโทรลขอ

“เขาเป็นมุมนิน-

โทรลที่ผิดธรรมดา” แม่ของเขาบอก
อย่างไ้ตรงและเศร้าๆ “เขาต้องการ
ย้ายที่เสมอ จากเตาหนึ่งไปอีกเตา เขา
ไม่เคยมีความสุขกับที่ที่อยู่ แล้วเขาก็
หายไป - ไปกับพวกแฮตตี้แฟตเทนเนอร์
ผู้ร่อนเร่ตัวน้อยๆ”

“เป็นพวกไหนหรือครับ” สัตว์น้อย
ถาม

“ก็เป็นโทรลเล็กๆชนิดหนึ่ง” คุณแม่
มุมินอธิบาย “ส่วนใหญ่จะไม่มีใครเห็น
พวกมัน บางครั้งจะพบพวกมันใต้พื้นห้อง
ของผู้คน ได้ยินเสียงเดินเตาะแตะอยู่
ในนั้นในตอนเย็นที่เงียบๆ แต่ส่วนใหญ่
พวกมันจะร่อนไปรอบโลก ไม่อยู่ที่ไหน
และไม่สนใจอะไร เราไม่มีวันดูออกมาว่า
แฮตตี้แฟตเทนเนอร์ตัวหนึ่งมีความสุข
หรือโกรธ เศร้าหรือประหลาดใจ แม่
แน่ใจว่าพวกมันไม่มีความรู้สึก
เลย”

“แล้วตอนนี้คุณพ่อ
มุมินกลายเป็นพวกแฮตตี้-
แฟตเทนเนอร์รึยังครับ”

มุมินโทรลถาม

“ไม่ ไม่

หอรอกจะ!” แม่ของเขาตอบ “แน่นอนว่า ลูกรู้ว่าพวกมันเพียงแต่หลอกเขาให้ไปกับพวกมัน”

“ลองนึกดูสิว่าถ้าวันหนึ่งเราต้องพบเขา!” ทิวลิปปาพูด “เขาคงดีใจนะค่ะ”

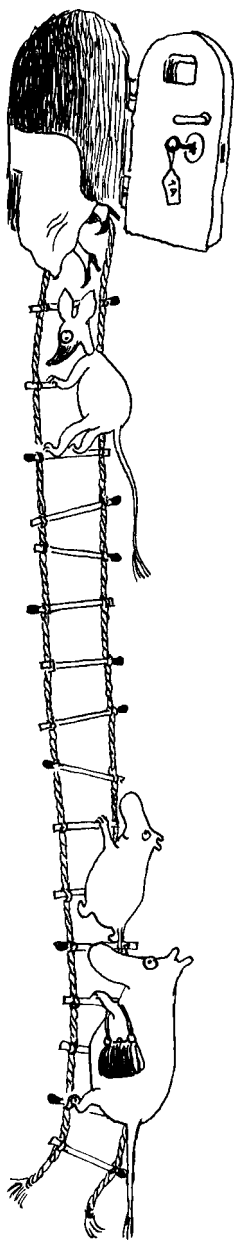
“ใช่สิ” คุณแม่มุมินพูด “แต่ฉันไม่คิดว่าเราจะพบหอรอก” แล้วเธอก็ร้องไห้ มันฟังดูเศร้าเสียจนพวกเขาทั้งหมดเริ่มสะอื้นขณะที่พากันร้องไห้พวกเขาาก็เริ่มนึกถึงสิ่งอื่นๆ มากมายที่เศร้าเช่นกัน และนั่นทำให้พวกเขาเริ่มร้องไห้มากขึ้นๆ สีมมของทิวลิปปาซีดลงและหมดความแวววาวด้วยความเศร้า เมื่อพวกเขาเป็นไปเช่นนั้นพักใหญ่แล้ว เสียงดูๆ เสียงหนึ่งก็พลันดังขึ้นว่า “จะร้องโหยหวนไปทำไมข้างล่างนั้น” พวกเขาหยุดทันทีและมองไปรอบๆ ทุกทิศทุกทาง แต่ไม่พบว่าใครกำลังพูดกับพวกเขา

ในเวลาเดียวกันบันไดเชือกอันหนึ่งก็ห้อยลงมาจากหน้าผาสูงขึ้นไป สุภาพบุรุษชราคนหนึ่งโผล่หัวผ่านประตูในภูเขาออกมา “ว่าไง” เขาตะโกน

“ขอโทษค่ะ” ทิวลิปปาพูดพลางถอนสายบัว “แต่ท่านคะ มันเศร้ามากจริงๆ คุณพ่อมุมินหายไป ส่วนพวกเรา ก็หนาวมาก ไม่สามารถข้ามเขานี้ไปหาแสงแดด และไม่มีที่ จะอยู่”

“อ้อ” สุภาพบุรุษชราพูด “นั่นพวกเธอขึ้นมาบ้านฉันดีกว่า แสงแดดของฉันดีที่สุดเท่าที่พวกเธอจะนึกฝันได้”

ยากมากที่จะปีนขึ้นบันไดเชือก โดยเฉพาะสำหรับมุมินโอรลกับแม่ เนื่องจากพวกเขามีขาสั้นเสียเหลือเกิน “ตอนนี้พวกเธอต้องเช็ดเท้า” สุภาพบุรุษชราพูด และดึงบันไดขึ้นมา แล้วเขาก็ปิดประตูด้วยความระมัดระวังอย่างยิ่ง เพื่อไม่ให้อะไรที่เป็นอันตรายแอบ

เข้ามาข้างในได้ พวกเขาทั้งหมดขึ้น
บันไดเลื่อนซึ่งพาตรงเข้าไปในภูเขา

“คุณแน่ใจหรือครับว่าสุขภาพบุรุษ
คนนี้ไวใจได้” สัตว์น้อยกระซิบ “จำไว้
ถ้าเกิดผิดพลาดต้องโทษพวกคุณนะ”
แล้วเขาก็ทำตัวเองให้เล็กเท่าที่จะทำได้
และแอบอยู่ข้างหลังคุณแม่มุมิน แล้ว
ก็มีแสงสว่างจำลองมา บันไดเลื่อนพา
พวกเขาตรงเข้าไปในภูมิทัศน์ที่น่าพิศวง

ต้นไม้มีสีวาววับ เต็มไปด้วย
ผลและดอกไม้พวกเขาไม่เคยเห็นมา
ก่อน ข้างล่างพวกเขามีเกล็ดหิมะสีขาว
เป็นประกายอยู่บนหญ้า “ไฮโย!”
มุมินโสร่ง และวิ่งออกไปเพื่อทำ
ลูกบอลหิมะ

“ระวังนะ มันหนาว!” แม่ของ
เขาร้องบอก แต่พอกวาดมือผ่านหิมะ
เขาก็สังเกตเห็นว่ามันไม่ใช่หิมะเลย
แต่เป็นไอศกรีม และหญ้าสีเขียวได้เท้า
ของเขาก็ทำจากน้ำตาลปั้น เหนือ
ทุ่งหญ้ามีลำห้วยทุกสีตัดผ่านกันไปมา
เป็นฟองฟูฟองอยู่เหนือทราายสีทอง
“น้ำมะนาวสีเขียว!” สัตว์น้อยร้องเมื่อ
ก้มลงไปดื่มแล้ว “มันไม่ใช่ น้ำ แต่เป็น

น้ำมะนาว!” คุณแม่มุมนินตรงไปที่ลำห้วยสี่ขาวสนิท เนื่องจากเธอชอบดื่มมนมมากมาตลอด (มุมนินโทรลส่วนใหญ่นชอบ อย่างน้อยก็เมื่อโตขึ้นหน่อยแล้ว) ทิวลิปปาวังจากต้นไม้ต้นหนึ่งไปอีกต้น เก็บช็อกโกแลตและลูกกวาดมาเยอะเยอะ และทันทีที่เธอเด็ดผลไม้แววาวลูกหนึ่ง อีกลูกก็จะงอกออกมาเดี๋ยวนั้น

พวกเขาล้มความเศร้าและวิ่งไถลออกไป ไถลออกไป ในสวนวิเศษ สุภาพบุรุษชราตามพวกเขามาช้าๆ และดูพอใจมากกับความพิศวงและความชื่นชมของพวกเขา “ฉันสร้างทั้งหมดนี้ด้วยตัวเอง” เขาบอก “ดวงอาทิตย์ด้วย” และเมื่อมองดูดวงอาทิตย์พวกเขาก็สังเกตเห็นว่ามันไม่ใช่ดวงอาทิตย์จริงๆ แต่เป็นโคมดวงใหญ่ที่มีขอบเป็นกระดาดาสีทอง

“อ้อ” สัตว์น้อยร้องด้วยความผิดหวัง “นี่ถือว่าเป็นดวงอาทิตย์

จริงเสียอีก ตอนนั้นผมเห็นแล้วว่าแสงมันแปลกนิดๆ”

“แหม ฉันทำได้ดีที่สุดแค่นั้น” สุภาพบุรุษชาวพุทธเคืองๆ
“แต่พวกเธอชอบสวนไม่ใช่หรือ”

“โอ ชอบซีครับ” มูมินโทรลตอบ ทั้งที่ปากยังเต็มไปด้วย
กรวด (จริงๆ แล้วพวกมันทำจากลูกกวาดแต่งหน้าเค้ก) “ถ้าพวกเธอ
อยากอยู่ที่นี่ ฉันจะสร้างบ้านลูกกวาดให้อยู่หลังหนึ่ง” สุภาพบุรุษ
ชาวบอ “อยู่ที่นั่นคนเดียวบางครั้งฉันก็ชักเบื่อ”

“คงดีมากเลยล่ะ” คุณแม่มูมินพูด “แต่ถ้าคุณไม่ว่าอะไร
เราต้องไปแล้วจริงๆ คือว่า เรากำลังคิดจะสร้างบ้านในแสงแดด
จริงๆ นะคะ”

“ไม่ อยู่ที่นี่กันเถอะ!” มูมินโทรล ลัถว์น้อย และทิวลิปปา
ร้อง

“เออละ เด็กๆ” คุณแม่มูมินพูด “รอดูกัน” แล้วเธอก็
นอนลงเพื่อจะหลับใต้พุ่มช็อกโกแลต

เมื่อตื่นขึ้นอีกครั้งเธอได้ยินเสียงครางน่ากลัว และรู้ทันทีว่า

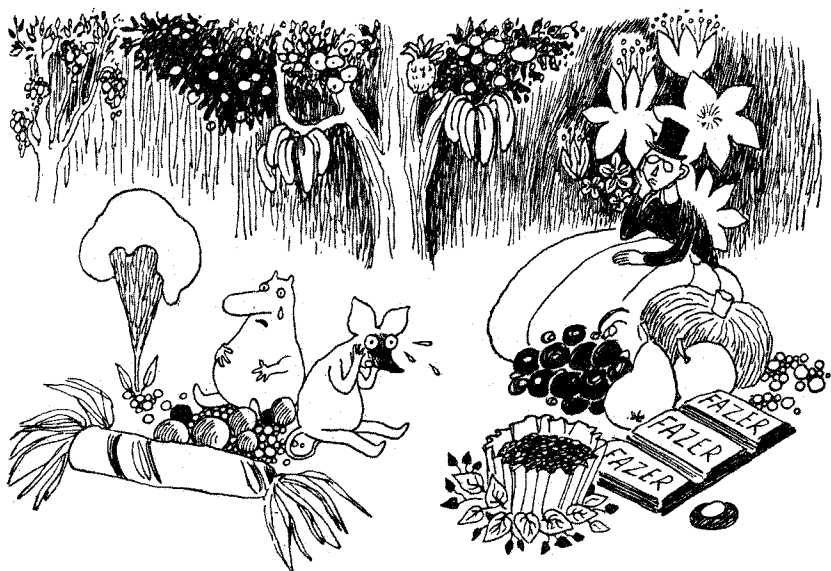

มุมินโทรลปวดท้อง (พวกมุมินโทรลปวดท้องง่ายมาก) เขากินอะไรต่อมื่ออะไรจนท้องกลมดิก และมันก็ปวดมาก สัตว์น้อยนั่งอยู่ข้างเขา ปวดฟันเพราะกินลูกกวาด และยังตรงหนักกว่า คุณแม่มุมินไม่ได้ตำหนิ แต่หยิบผงฟูออกมาจากกระเป๋าถือสองเม็ด ให้พวกเขากินคนละเม็ด แล้วเธอก็ถามสุภาพบุรุษชราว่าเขามีอะไรร้อนๆ อร่อยๆ บ้างไหม

“ไม่ เกรงว่าไม่มี” เขาตอบ “แต่มีอะไรหนึ่งเป็นวิปครีม และอีกอะไรเป็นแยม”

“หืม” คุณแม่มุมินร้อง “คุณก็เห็นเองแล้วว่าพวกเขาต้องการอาหารร้อนๆ ที่เหมาะสม ทิวลิปปายอยู่ไหนคะ”

“เธอบอกว่านอนไม่หลับเพราะดวงอาทิตย์ไม่เคยตก” สุภาพบุรุษชราตอบ สีหน้าเป็นทุกข์ “ฉันเสียใจจริงๆ ที่พวกเธอไม่ชอบที่นี่”

“เราจะกลับมาอีกค่ะ” คุณแม่มุมินพลอบเขา “แต่ตอนนี้ฉันต้องดูแลให้เรากลับออกไปในอากาศบริสุทธิ์อีกครั้งจริงๆ” แล้วเธอก็ใช้มือข้างหนึ่งจับมุมินโทรล อีกข้างจับสัตว์น้อย และร้องเรียกทิวลิปปา

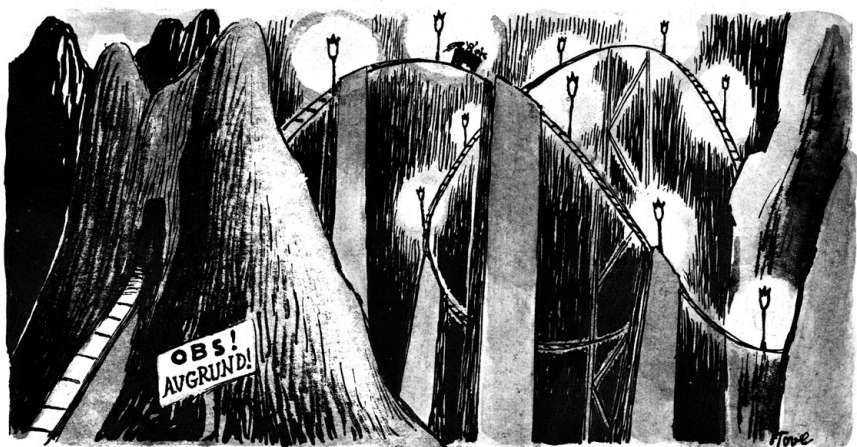
“ไปตรงทางเหาะจะดีที่สุด” สุภาพบุรุษชาวบอกล่าวอย่างสุภาพ “มันจะทะลุภูเขาไปโผล่ออกกลางแสงแดด”

“ขอบคุนค่ะ” คุณแม่มุมินพูด “งั้นลาก่อนนะคะ”

“งั้นลาก่อนค่ะ” ทิวลิปปาพูด (มุมินโทรลกับสัตว์น้อยไม่สามารถพูดอะไรได้ เนื่องจากพวกเขารู้สึกไม่สบายมาก)

“ไม่เป็นไร” สุภาพบุรุษชาวบอตอบ

แล้วพวกเขาก็นั่งรถทางเหาะผ่านภูเขาทั้งลูกด้วยความเร็ว

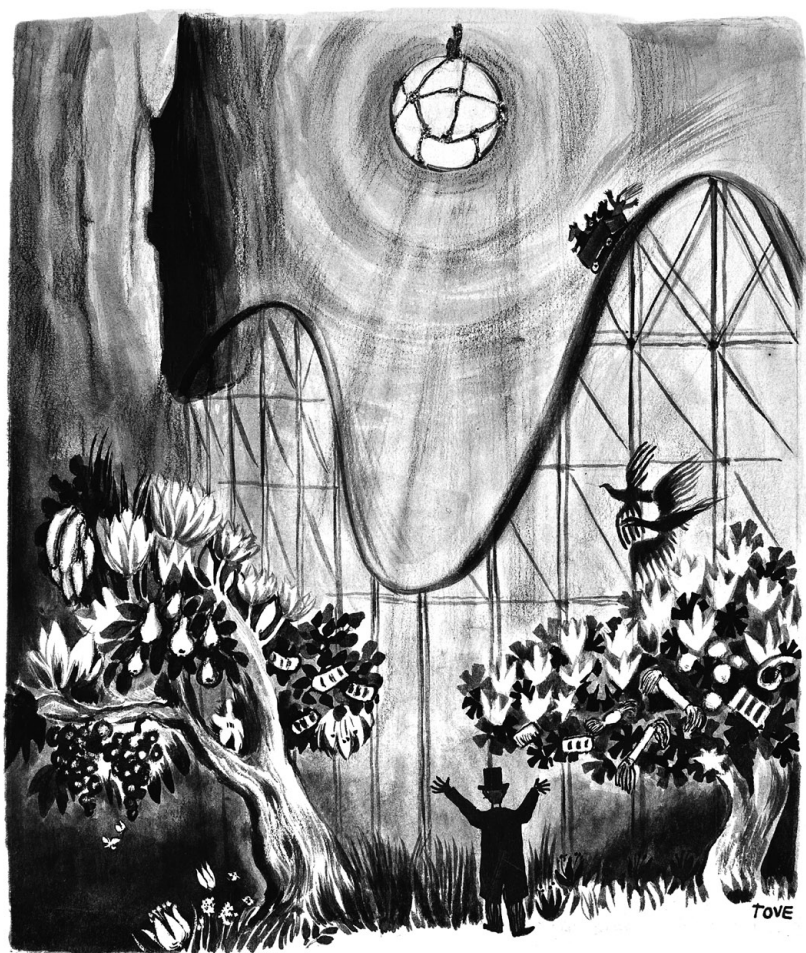
ชนิดหัวหมุน เมื่อมาออกอีกด้านหนึ่งพวกเขาเวียนหัวมาก ต้อง
นั่งพักอยู่บนพื้นเป็นเวลานาน แล้วจึงมองไปรอบๆ

เบื้องหน้าพวกเขาคือมหาสมุทร เป็นประกายอยู่ในแสงแดด
“อยากว่ายน้ำจัง!” มูมินโธรลร้อง เพราะตอนนี้เขารู้สึกสบายดี
อีกครั้งแล้ว “ฉันทัว!” สัตว์น้อยพูด และดังนั้นพวกเขาจึงวิ่งตรง
ออกไปในแสงแดดบนพื้นน้ำ ทิวลิปปาผูกผมไม่ให้กระจ่าย แล้ว
เธอก็ตามพวกเขาไป ก้าวลงน้ำด้วยความระมัดระวังอย่างยิ่ง

“อึ้ย เย็นจัง” เธอพูด

“อย่าแช่นานเกินไปนะ” คุณแม่มูมินร้องบอก แล้วเธอก็
นอนลงอาบแดด เพราะยังคงเหนื่อยมาก

ทันใดนั้นตัวกินมดตัวหนึ่งก็เดินเตร่ข้ามทรายมา มันดู
โกรธมากและพูดว่า “นี่หาดของฉัน! พวกเธอต้องไป!”

TOVE